

trost och hand och fäster. Gynnet i hvar hand.
och tid, I hufet väl rangera. De bjuder jag en
och fall till att ständigt, guld, Zingler, bildning ha
i längd ändå. I nog, det fördras mera. Min fäst
4. Vid tre till jag tänkte så: Stort sågning blir

4. Vid tre till jag tänkte så: Stort sågning blir
så mitt hjerta helt till lön.
stilla till bida. Den skulle vara om och stön och
och rofor på och blonda lodar, ögon blå, som skulle
önskar jag, blott att en enda stida, Med tillbehör
3. När i ungdomen är jag natt, En tänslig

3. När i ungdomen är jag natt, En tänslig
mångtusen, och höll den — uppått så
tre så glad, och tygde handen lera; Om trohet fördras
Står numera tröa på promenad vid jag till numera
för den jag till sig se; Stid wälja med den ena,
2. Vid i ungdomen jag för tröa, tre, Men mest

2. Vid i ungdomen jag för tröa, tre, Men mest
utan fel, för mig en önskan att
hög och pulsen borta; Ständigt så
stida som jag såg en brant i hjerta, brant i min
tänkte alla bar och wälja ha dem alla; Stör hvarje
Vid i stund är så får jag war, Stå stidor

Den gamla Ungfärlan.

Den tredje:

10. En brinner för bidden hvar må, Och tro
ide någon förtärlig; Af fattigdom språket vill dö,
Men offuden lefwer och bättre. Och signe smä
englarne här, Som aldrig förgått "den der."

— 5 —

— 8 —

grund förbannadt; Men nya tiden vill ej annat:
Han plöjt och framtiden får så.

Jag skyndar till den stad, der stinkan Går les-
wande på gatan kring, Och ropar: uff! med grymt
och spring, Och trynet stöter emot klinkan Af Råd-
sturens spruckna dörr: Der senap i hwar ränn-
sten wärer Och stadens damer gå i pierer, Med
hull så stinande som smör; Der grisen ställas, mär-
ren strapas Och hönan wärper hwar minut, Och
hwarje resande begäpas, Som ämnar färdas söderut.

Der Mälarn kastar upp sin bölja, Med ljus-
blått watten i sin mund, Och lyfter wakens rosen-
sprund. Der flugor sig i djupet bölja Af Floras
dal, Dianas lund. Der soln hwar qväll sitt gull-
hår twättar Och månen tumlar öfwer skog, Och
forpar, lustens swarta wättar, Sig hwila på Borg-
mästarns plog; Der dagen smeker qvällens tärna,
Och silfvertårar droppa ned, Från midnattstimmans
ljusa stjerna, I dugg på fältets skumma hed. Der
gny af färror ständigt ramlar Och dammet pudrar
hwarje träd, Och pastor går i samn att samla Sin
tionde af gräs och säb.

9. Men ser nu en stida en läng, Som äfwen
på löpet är atta, De gör hon på hufvet en hufning
och betalar med löfslidder i stiga, Samt ljudar, så
och i bär: Och Gud! hwar jag bligst för
"den der."

8. En klädning, en skärf kan så hål, Det
händer rätt ofta hwar stida. De lagat hon det
med sin nål, Och sefamt synes hon bida, Men
frågar man nu hwar det är, Så hwarstär hon, så
vad: "det der."

7. Den älskar wäl barnen, de små, Och lyfver
dem grunsligen gern, Men — barn bruka tru-
arva så Och berföre bligst hwar tärna. Och så
hon i barnen är lär, Och ständigt dem bärar: "de
der."

6. Wäl gern hon gör på en stid, Men näm-
ner dop ej i stund. Med ögat, det smäktande,
hufst i guld och mot blå stund. Den hwarstär:
ej någon mig bär Och för löfslidder, som "den der."

5. Och går på en ängd i en engel med
daggdräkt, Och tär hon ej på machin; Ständigt
tassa en bida på stunden. Ständigt hon ständigt
hon är, Och gör och hon ständigt "det der."

4. Stund aldrig ett jota om den, Men i de en
aldrig begär ett ägg, men hon ber om "det der."
ser, ty af ägget blir — ungar. Vid borden hon
pandur betungar Ständigt i lat och i wagg. Den
3. Och talat man bara om ägg, Ett misfälske

— 4 —

GS. 1130

Fem alldeles nya och wackra

Wisor.

Den Första:

Den mäktiga Frun.

En wisa jag er bju — bju — bjuder, ic.

Den Andra:

"Den der" och "Det der."

Wårt tidehwarf ofskubens är, ic.

Den Tredje:

Den gamla Ungfärlan.

Vid stund är så får jag war, ic.

Den Fjerde:

En wisa vill jag sjunga, allt med en matter röst, ic.

Den Femte:

Södertelje stad.

Jag skyndar till den stad, der ullen ic.

2. Jag gäben det gångar en tupp, Och sidan
 blir svart så förlagen. Don wägar ej längre se
 upp, Don rodnar — mig orsaken liden? Ad,
 det är ju tuppen, "den der," Som lemt fusthetar
 så far!

"Den der" och "Det der."

Den Andra:

8. När Fruen så andt i bu — bu — buten, Da
 roppte hon på tu — tu — tusten sin, Att han skulle
 mättig war den Fruen.
 7. Fruns brud han hette Ra — Ra — Rasse,
 Han hade en stor Ra — Ra — Rastol med till-
 werfning, Swarand han spelle Fruen i sang. Sa
 den Fruen.
 6. Fruns pigga hette Art — Art — gitta, Don
 had en gullig fi — fi — fingerhand på sin hand,
 Da hon skulle wara syrtegarann. Sa mättig war
 den Fruen.
 5. Jag på wal hwarand på all. Sa mättig war den

Den Första:

Den mäktiga Fruen.

En wisa jag er hju — hju — hjunder: Den handlar
 om ett lu — lu — lustigt och gladt äfwentyr, Om
 man för saken inte styr. Så mäktig war den Fruen.

2. En fru med sina stid — stid — stidor, Som
 gerna will' ha stid — stid — stidab stubb den win-
 tren lång, Att ej förkylas någon gång. Så mäktig
 war den Fruen.

3. Fruns golf de woro hwi — hwi — hwita,
 Der satt hon sig att fi — fi — filja mynt och
 dela ut När hwarke weda tog ett slut. Så mäktig
 war den Fruen.

4. Fruns dotter hette Li — Li — Lisa, Hon
 släppte stora fi — fi — filtar uti dammen sin, Swari
 de gingo ut och in. Så mäktig war den Fruen.

5. Den andra dottern hette No — No — Nora,
 Det war en äkta ho — ho — nett mamsell, Som

1. Ad att ni er kall rätta af mina ungdomsfel,
 Anstund att ni är bättre, Gud ger mig väl min del,
 Gaf jag här för lesta med sorg och besvär, Jag
 hoppas det blir bättre uti en annan werld.

2. Beröden hon är farlig, hon är så liffelig,
 Det är så hwårt för en ungdom att kunna ätt sig,
 De wissa mig belunda och förföra uti grund, Och
 aldrig har jag hört något godt af deras mund.
 3. Ad hör ni, mina wänner, hwad jag er säga
 vill, Swad har jag gjort för alla att ni mig belunda
 fall, Det finnes knapp en menistfa som kanning
 tala vill, Derför är jag bedröwad, det kan ni
 wäl se.

4. En wisa vill jag sjunga, allt med en matter röst,
 Ad Herren Gud i himmelen han är min endröst,
 Sy ingen enda menistfa finns uti werlden här,
 Som icke har och salighet uti sitt hjerter bär.

Den Fjerde:

5. Ad hjerter min, swat jag påt att alla far
 letsgärare ståt, För att på pengar täufva, Zalanger,
 fägring, ömhet på jag late söga wärd på och
 fört ett en enda, Som hade sem, ser tinnor guld,
 Att bli mot dem och henne huld.
 6. Ad semt borde jag till slut, Som andra,
 se mig wara ut, Men tänkte jag på saken, Att mön-
 tra sewar, stidor på, Brunnsta, blunda, stera, smä,
 Stoll ingen mig i smaten — Och gaf jag dem för
 hjerter mitt, Jag nu vill bli dem alla wärd.

— 9 —

— 7 —

5. Jag hafwer inga nöjen, men mera gråt och
 qual, En smärta i mitt hjerter af tadel och förtal,
 Som uti denna werlden kan räcka åt enhwar, Men
 ad, jag stadars stida, som har intet förswar.

6. Jag är så godt som wärnlös i denna wida
 werld, Men ej derföre tröstlös fast jag kan bli be-
 snärd, I kärleks falska snara och på en orätt wäg
 Min Gud han mig bewara från werldens falska stärd.

7. Ad om jag kunde skrifa och teckna upp mitt
 namn I liffens bok, och sluta mig i frälsarens samn,
 Då hade jag ett säkert stöd hwad helst mig förefår,
 Allenast jag hans wilja gör och i hans wägar går.

8. Till eder vill jag tala, som hafwer mig för-
 frängt, Ni hafwer mig belugit och min ära nedfänkt,
 Ni hafwer förorsakat mång tårar på min kind, Och
 derför är ni glada, det gör mig ingen ting.

9. Nu trötnar jag att skrifa, min wisa hon
 blir slut, Och hwem som henne distat det wet ni wäl
 förut, Det är en stadars stida allt uti eder ort,
 Med henne har ni handlat, men icke som ni bordt.

Den Femte:

Söbertelse stad.

Jag stynbar till den stad, der ullen På färskinn-
 pelsar wära ses, Der diket, lit en långlatthes, Sig
 sträder gent mot prestgårdskullen, Kanaln der offer-
 penning ges För Trosaskutan, stärgårdskullen. Wist
 tycks han rasa på och på, Wist är han smal och